

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 128/2019
20.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адв. Бојана Милосављевића и Иване Павићевић, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу 50К 48/15 од 11.05.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 686/18 од 06.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 20.02.2019. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адв. Бојана Милосављевића и адв. Иване Павићевић, поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу 50К 48/15 од 11.05.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 686/18 од 06.09.2018. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтеви за заштиту законитости **ОДБАЦУЈУ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу 50К 48/15 од 11.05.2018. године, између осталих, окривљени АА оглашен је кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и члана 61. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у рок проверавања од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка о којима ће суд одлучити посебним решењем у року од 15 дана по правноснажности пресуде и обавезан је на плаћање паушала у износу од 8.000,00 динара, такође у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 686/18 од 06.09.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених ББ и АА, а пресуда Основног суда у Пожаревцу 50К 48/15 од 11.05.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, браниоци окривљеног АА, адв. Бојан Милосављевић и адв. Ивана Павићевић поднели су захтеве за заштиту законитости због повреде закона из члана 439. тачка 2), члана 438. став 2. тачка 1) и 2) и члана 485. став 1. тачка 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде или их пак преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Браниоци окривљеног АА, адв. Бојан Милосављевић и адв. Ивана Павићевић, у захтевима за заштиту законитости истичу да је доношењем правноснажних пресуда повређен кривични закон из члана 439. тачка 2. ЗКП. Наведена повреда је према наводима захтева учињена тиме што радње које су окривљеном стављене на терет не могу представљати кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ, јер не садрже сва обележја тог кривичног дела, из чега произилази да се захтевима указује на повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, то јест да кривично дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Ово са разлога што из чињеница и околности наведених у изреци првостепене пресуде произилазе сва законска обележја радње извршења продуженог кривичног дела тешка крађа, из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и члана 61. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажним пресудама.

Самим тим по оцени овог суда, радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде, правилно су правно квалификоване као продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и члана 61. КЗ, па следствено томе Врховни касациони суд налази да се захтевом бранилаца окривљеног правноснажне пресуде неосновано побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Надаље, захтевима за заштиту законитости се правноснажне пресуде побијају и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, стим што се у захтевима не опредељује о ком се доказу ради и због чега га подносиоци захтева сматрају недозвољеним, а на коме се по одредбама овог законика не може заснивати одлука, већ се указује да се пресуда заснива искључиво на исказу окривљеног ББ чија одбрана није проверена и чији исказ је у

толикој мери контрадикторан да се не може прихватити као доказ, дакле оспорава се и полемише се чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног указује се и на битну повреду одредаба кривичног постука из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а која повреда не представља у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Захтеви за заштиту законитости поднети су и због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 3. у вези члана 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, при чему се у захтевима не наводи у чему се ова повреда закона састоји.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3), према одредби члана 484. ЗКП уз захтев се мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима.

Како подносиоци захтева за заштиту законитости уз захтев нису доставили одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ове повреде захтеви за заштиту законитости немају прописани садржај.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

За Председника већа-судија
Веско Крстајић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић